

## MI VAGYUNK AZ OKA!

*Pecznyík Pál*

Mi tettük pusztává,  
a szép kies földet,  
mi vagyunk oka, ha  
ejtünk fájó könnyet.  
Szívünk bűnre hajlott,  
bűnhődnünk kell érte,  
bűnben fogantattunk,  
vár ránk a sír mélye!  
Pedig hű Teremtőnk,  
életre teremtett,  
mégis, sírva hagytuk  
el, az Édenkertet.  
Így kétféle módon  
rójuk vándorutunk,  
bolygónk a Nap körül,  
földön, lábon futunk.  
A földre magunkkal,  
mi semmit nem hozunk,  
semmi nélkül jövünk,  
üresen távozzunk.  
Dolgozunk föld felett,  
nyugszunk majd föld alatt,  
élőn a föld felett,  
holtan a föld alatt.  
Bűnre hajló szívvel,  
bűnre hajt a vérünk  
akkor sem hagy nyugtot,  
ha aludni térünk.  
De mégse bánkódjunk,  
ha bűnvallást teszünk,  
Megváltónk megbocsát,  
s Vele: mennyben leszünk!  
Elvette a rosszat,  
a jót, nekünk adta,  
számunkra a mennyet,  
újra megnyitotta!

Pecznyík Pál  
Celldömölk  
2008. XII. 8.